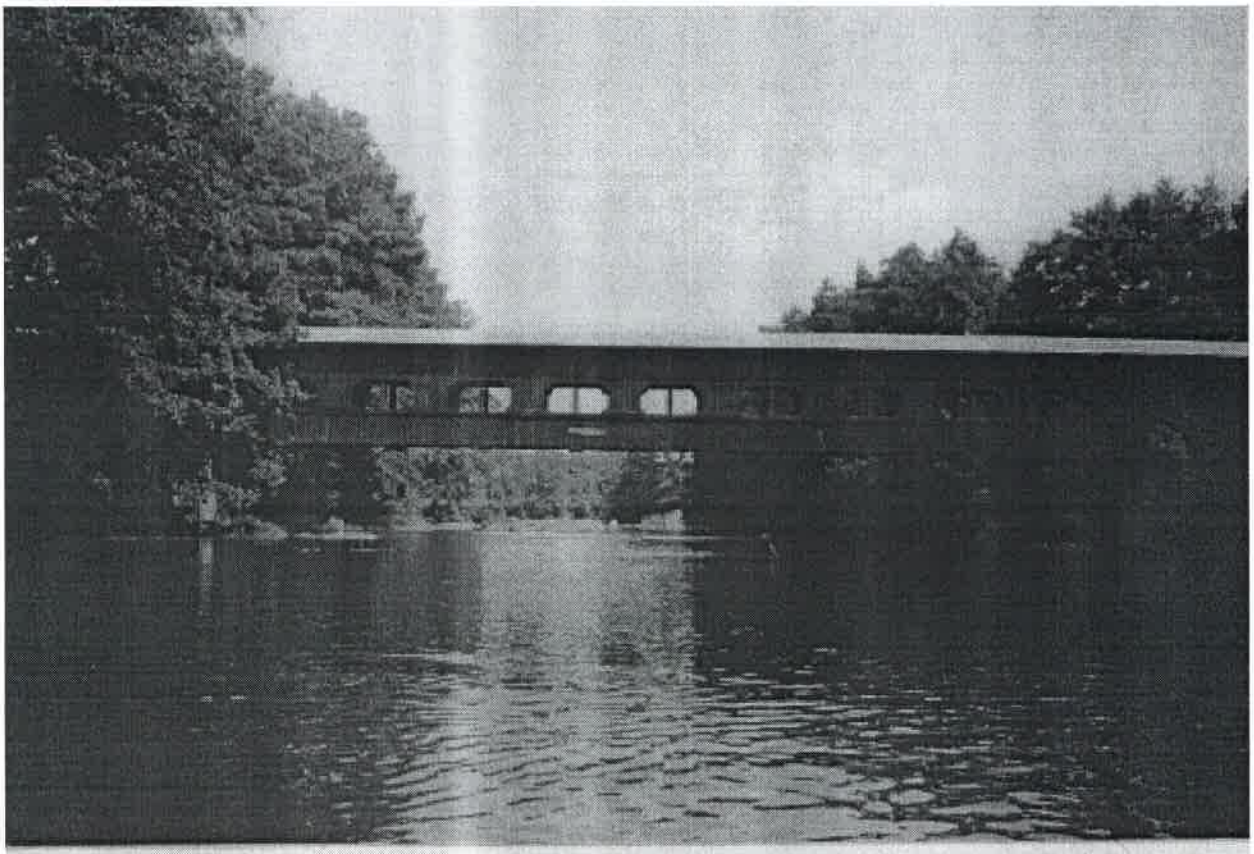

KRONIKA
Ohře 95

18.8.1995 - 27.8.1995

text: Žluťas

grafická úprava: Pája

4/22

Letošnímu puťáku předcházel, jako obvykle, týden příprav. I když se nás scházelo poněkud méně, než jiné roky, podařilo se nám připravit všechno potřebné včas. Všichni jsme se sešli až v pátek odpoledne, vyjma nadšenců (Blecha, Pavel, Arny Mlž), kteří již ráno vyrazili trénovat na kanál do Troje. Nejdříve jsme nacpali do vleku pádla, vesty a stany, ale hlavně lodě. Potom jsme na loučce za barákem rozdělávali erár. Někdo se přihlásil dobrovolně, někomu bylo vybráno a skončilo to takhle:

ANČA,	ŽLUŤAS	velká konev
ONDRA,	VÁLEC	laminovací potřeby
		Pavlova konev
MAGDA,	VIKI	malá kredenc
		lékárna
JOHNSON,	BÁRNY	tropiko
		Medvědovy věci
LENKA,	NOVA	hrnce
		náhradní pádlo
MARTINA,	MLŽ	kanystr
		Árnyho bágel
TOMÁŠ,	CVRK	žracák
		náhradní pádlo
MATOUŠ,	PÍŇA	žracák
FILIP,	KOSMIČ	náhradní pádlo
		3x kanystr
MÁRTY,	MONČIČÁK	sekery, lopatka, pila, rošt
BLECHA		2x dvojpádlo

Pomalou se stmívalo, a jelikož se všichni těšili na vodu, vydali se ti nejvíce nedočkaví do bazénu v Podolí, alespoň si zaplavat. Ostatní se zabývali ping-pongem, jídlem a přebalováním potřebných věcí a hlavně skládáním PUZZLE v jedničce. Ti největší nadšenci zůstávají vzhůru až dlouho do noci a podařilo se jim téměř celou skládačku dokončit.

TÝDEN PŘÍPRAV :

První den začal pro některé už ve 2 hodiny ráno. Ten někdo byl Mončičák, kterého vzbudil budík nařízený jeho kamarády. Jinak noc proběhla celkem klidně. Ráno v 7.00 hodin jsme byli probuzeni Žlutákem a Ančou. Místo snídaně jsme dostavěli PUZZLE, a když po chvíli nervozity (hlavně Žlutákovi) přijelo auto, naložili jsme bagáž, připráhli vlek, popřáli Blechovi a Vikimu šťastnou cestu a vyrazili jsme na nádraží. Tam se k nám přidal Mlž, a tak jsme komplet. Vlak byl poněkud přeplněný a stalo se, že se do něj někteří cestující vůbec nevešli. To ovšem nebyl náš případ. My jsme se nacpali kam se dalo.

Vlak se naštěstí postupně uvolňoval a nám se nakonec podařilo obsadit celé kupé, kde jsme si mohli i sednout. Míst ovšem bylo poněkud méně než zájemců o sezení, a tak se rozpoutal nelítostný boj prokládaný jen krátkými chvilkami příměří. Několik lidí se v zápalu sedací horečky dostalo až na dno kupé, pod nohy ostatních (v pořadí Píďa, Filip, Tomáš, Martina, Válec Arnošt, Bárny, Kosmič, Mlž a Lenka, ta dokonce 2x). Když už to konečně vypadalo, že všichni sedí, vlak stavěl v Chebu.

Vydali jsme se směrem, kde jsme tušili řeku. Nejprve jsme přešli docela hezké náměstí a křivolakými uličkami došli až k řece. Zde jsme se museli rozhodnout, kterým směrem se máme vydat po "proudu". Voda tu totiž netekla všemi směry. Vyslali jsme tedy průzkumníky, aby našli Vikiho a naše lodě. Píďa a Matouš, jak se ukázalo, šli špatně, a tak jsme se vydali za Magdou a Martinou. Zanedlouho jsme je dohonili a také jsme našli Viktora lodě i bagáž. Jen Bleška odjel s vlekem do Klášterce a vracel se vlakem. Dali jsme oběd, převlékli se do vodního a pomalu nakládali lodě. Zvolili jsme hlídací dvojici (Magda a Viktor), která čekala na Blechu a vyrazili jsme.

Byl to olej, a když ne, tak to byla mělčina. Cestu jsme si zpestřili blbnutím na nalezené fošně (Mlž a Nova) a na prvním jezu v Jindřichově bezvadnou koupačkou. Jez byl na koruně opatřen gumovou rourou o průměru asi 1,5 m, která byla obzvláště vhodná ke skákání, klouzání a všelikému blbnutí. Ač je to jez z vodáckého hlediska naprosto nevhodný, musí se nepříjemně obnášet, nám všem se moc líbil a zpestřil nám jinak nezajímavou cestu. Pár minut potom co jsme jez opustili

začalo pršet, byla to naštěstí jen krátká přehánka. Všichni jsme se nacpali pod most a uvažovali kde strávíme noc. Někteří (Filip) navrhovali, aby jsme zůstali už pod tímto mostem, když však projel první vlak, rychle svůj názor změnili.

Vyrazili jsme dál. Žluťák hledal tábořiště, kde prý již před 13 lety tábořil. Kupodivu ho našel Matouš. Právě začínala bouřka, a tak jsme všichni postavili stany v rekordním čase. Je ovšem třeba podotknout, že někteří měli problémy a bylo vidět jedince, kteří museli svůj stan honit v silném větru po louce (např. Tomáš).

Pršet přestalo poměrně brzy a my se pustili do shánění dřeva a přípravy společné večeře. Dnes byly brambory s landšmíto-cukínovou přílohou. Bylo to docela jedlé.

Po večeři jsme se rozdělili do služeb a část lidí vyrazila do blízké civilizace. Pavel, Lenka + kibicové se pustili do psaní kroniky. Tato činnost byla provázena neustálými výbuchy smíchu.

Mlž začal psát deníček bonzáček, což vzbudilo značný ohlas a kde kdo přidával své postřehy. Po večeři se také mylo nádobí a Lenka si myla i nohy, ovšem nějak se zapomněla zout. Jak se drala zpátky na břeh, málem přišla o ešus.

Poté, co přestalo být vidět, vytvořil se vedle ohně debatiní kroužek, který vydržel až do návratu procházejících se několikaic. Většina lidí šla spát, jenom několik vytvalců sedělo u ohýnku až do jedenácti. Pak zelezli do spacáků i oni.

deníček bonzáček

Někdy v noci nás našel Medvěd a tím se konečně doplnil stav mužstva na plný počet. Ráno nás probudila služba pod vedením Matouše a připravila nám první put'ákovou snídani.

Drsná etapa....

Během prvních pěti kilometrů jsme zdárně překonali tři jezy s přepady 1m, 1.9m a 1.5m, kterých si bohužel nikdo nevšiml. Přesto jsme se na nich vyblbli dosytosti.

Na oběd jsme chtěli zajít do vodáckého bistra "u Kokota". Jídelníček byl dost chudý a tak si nabízenou klobásu za 15 Kč nikdo nedal a raději jsme obědvali na vodě chlebík s paštikou. Spojili jsme se do katamaránu a začali distribuovat potravu.

Po namáhavém balení, při kterém Medvěd zjistil, že si zabalil dvě pravé boty do vody a dával dost hlasitě najevo, jak ho to štve, jsme se konečně vypravili na další drsnou etapu.

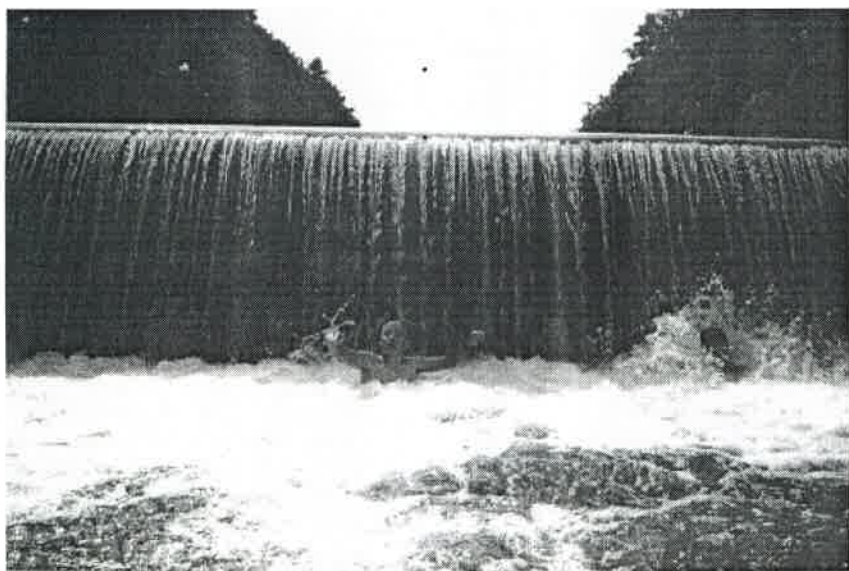
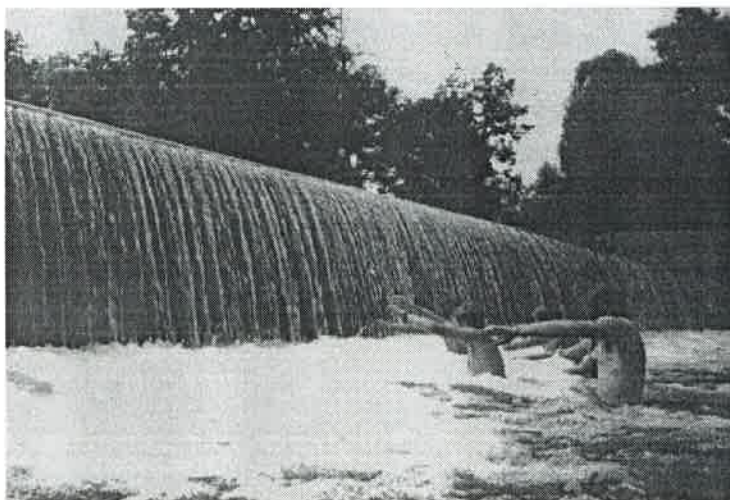
Řeka se ovšem kroutila a naše soulodí bylo v jedné zátočině nelítostně vrženo zrádným proudem do křoví. Nejvíce to odnesla posádka Magda-Viktor, která byla bohatší o několik odřenin a Viki zanechal v houští i kus svého trika. S naplněnými žaludky se většina rozložila do lodí a oddala se zaslouženému odpočinku.

Ten byl přerušen až příplutí k perfektní vodní houpačce, která se stala výzvou všem drsným mužům i dívkám. Abychom dokázali, že do této sorty patříme, zastavili jsme a pustili se do zápolení o nejlepší záda. Po náročných skocích z 1m výšky vyhrál, dle odborné poroty Mártý , jelikož jeho záda byla prý červená ještě v pozdním večeru.

Když jsme se dostatečně vyřádili nasedli jsme opět do lodí a nechali se unášet proudem, až k dalšímu drsnému jezu. Poměrně vysoký jez (1,9m) byl pro deblovky nesjízdný a nestažitelný a vychutnat si ho mohly pouze kajakáři a singlovka.

Davové šílenství ....

Ostatní se pod ním vrhli do ledové vody a všichni jsme si vyzkoušeli jak se dýchá za vodní stěnou.

Když už jsme byli podobní kusům ledu opustili jsme i tuto vodní atrakci a zahřívajíc se občasným pádlováním, dorazili jsme do dnešního tábořiště u hezkého provaleného jezu v Šabině.

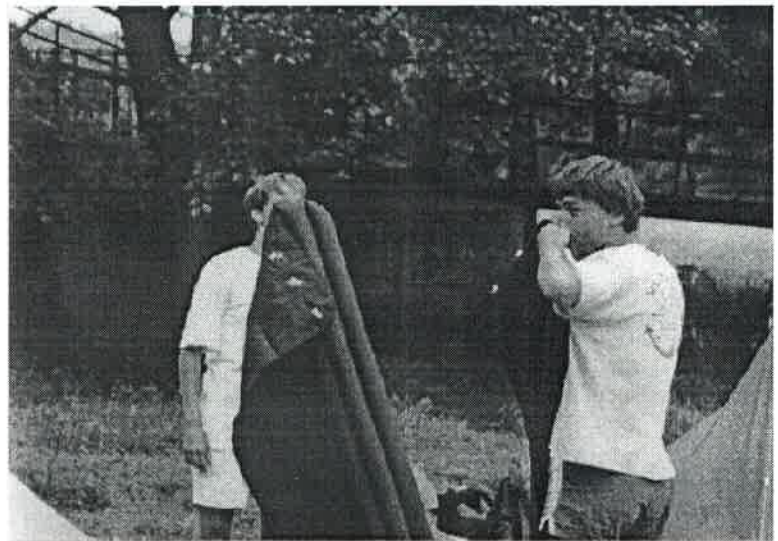
..jak se dýchá..

Po vybudování tábora a natahání dřeva se služba pustila do přípravy večere a ostatní nadšenci se jali blbnout na peřeji. Někdo jen tak jezdil na lodi, ti drsnější ji splavávali. Při této činnosti utrpěl Mártý

drobné poranění sedací části a roztržení plavek. Arny, Mlž a Cvrk se pustili do budování vracáku, za což se jim dostalo nevybíravých slov od správce kempu a byli nuceni tuto činnost ukončit.

Tábořiště Šabina

.. budování ležení...

Pak už byla večere hotová a kolínka s majdou nám přišla po tak namáhavém dni k chuti. Večer jsme se sesedli kolem ohně a pěli drsné zálesácké songy. Lidé se postupně vytráceli do stanů a kolem půlnoci už byli u ohně je ti nejvytrvalejší. Ti vydrželi debatovat o životě již jen chvíli a pak ulehli i oni.

Árny ležící spící.

Dnes se díky Medvěďově službě posunul budíček až na 9.30 a každý se jistě vyhájel do růžova. Snídaně (rohlík se sýrem + čaj) i balení nám šlo "velmi rychle", a tak jsme již v 11.15 vyráželi na vodu. Počasí nebylo nic moc a občas spadla i nějaká ta kapka. První jezík nás čekal hned po vyplutí a byl krásně sjízdný pro všechny lodě. Po třech kilometrech poklidné plavby skrápěné občasným deštěm jsme dorazili k dnešnímu druhému jezu. Je v Tisové a my ho museli dlouze a nepříjemně obnášet. Skákali ho jen naši zkušenější kajakáři a singl Árný.

Řeka zde opouští své přírodní koryto a ze všech stran do ní ústí vývody z okolních továren.

Občas to vypadalo, že plujeme spíš po nějaké stoce. Jako obvykle jsme dali oběd na vodě. Samozřejmě byl opět šílený zmatek se sháněním jednotlivých potravin, a tak není divu, že se najednou ocitla Magdina konzerva ve vodě. I přes okamžitou a obětavou pomoc v hledání (Viki, Žluťas) se však paštku v chaluhách najít nepodařilo.

Jak již bylo zmíněno, řeka v tomhle úseku není nic moc pohledná, ovšem nejtěžší rána pro duši každého správného vodáka čeká v Královském Poříčí. Místo stromů je na břehu obrovská továrna obklopená paneláky. Naštěstí je zde alespoň stupeň, který nás plně zaměstnal při obtížném spouštění mezi ostrými kameny.

Odtud až do Lokte jsme se povalovali na lodích a nechali se unášet dravým proudem.

Po té, co se na skále nad řekou objevil loketský hrad věděli jsme, že se blížíme k cíli dnešní etapy. Zbývalo už jen překonat oba loketské jezy.

Ten první jsme přetahovali v suché části jezu a sjížděli ho jen kajakáři,

kteří byli líní si nandat i špricky. To se málem nevyplatilo Mlžovi, který musel eskymovat, přičemž přišel o čepici. Ve snaze ji dohonit se málem několikrát znovu udělal. Nakonec se mu podařilo ji dostihnout a stihl i vylovit Pavlovu helmu, která jen tak plavala kolem.

Dokonce se mu podařilo s plným kajakem dojet až ke břehu, ale při dramatickém vystupování mu čepice znovu zmizela ve vlnách jezu. Odvážným skokem se mu ji podařilo konečně zachránit.

Po odjezdu většiny deblovek trénovali ještě Píďa, Mlž a Árny na proudu z polouzavřené propusti přejezdy a eskymáky za občasných moudrých rad Matouše a Medvěda. Necelý kilometr od tábořiště ná čekal poslední dnešní jez. Kromě kajaků ho sjel jen Matouš, Filip s Kosmičem a Žluťák, který se ovšem musel na jez vrátit pro zapomenutou Anču. Všichni ostatní jez raději spustili.

LOKET

Po zabydlení vyrazili všichni na dřevo. Služba v čele s Medvědem nám pak za odměnu připravila šťouchané brambory se zelím. Večer se vypravila skupinka ve složení Anča, Žluťas, Píďa, Matouš, Bleška a přes všechny Matoušovy nástrahy i Mončičák na prohlídku nočního hradu a města.

Medvěd, kterému byl v dobré víře svěřen prozatímní dozor nad táborem, byl po návratu nalezen v místním BUFETU ve společnosti několika alkoholiků!!! Ještě jsme se pokoušeli chvíli zpívat, ale bylo dost obtížné překřičet okolní skupiny, a tak se většina vytratila do svých stanů.

P.S. Dnes měla Nova narozeniny, a tak byla jako ostatně každý rok na puťáku řádně smočena v řece a posléze zahrnuta přívalem gratulací od všech svých kamarádů.

Po snídani proběhlo dramatické losování, které rozhodlo o tom, že si v táboře budou celý den válet šunky Válec a Mártý. Všichni ostatní si zapakovali svačinu a vyrazili na prohlídku hradu.

Přestože na loketském hradě není mnoho exponátů, byla prohlídka prokládaná veselými historkami, velmi zajímavá.

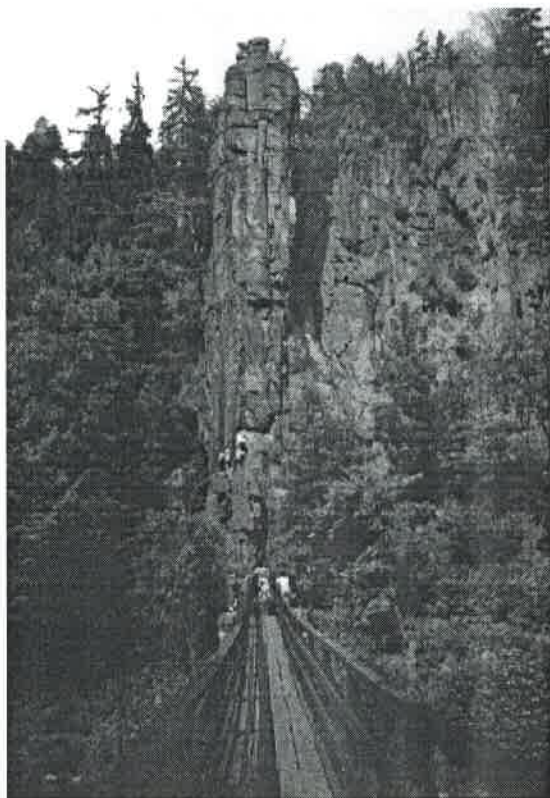
Na hradním nádvoří jsme viděli i představení, které nám všem dostatečně názorně objasnilo jak to chodilo za dob rytířů a princezen. Nejvíc nás ovšem zaujala návštěva vězení, kde byli k vidění i zapomenutí vězni.

Mají zde k dispozici i věž, na které mohou některé dvojice zpečetit svůj vztah na věky (prý tisíce děkovných dopisů z celého světa). Po náročné

prohlídce jsme se na hradním nádvoří posilnili a vydali se na další cestu ke Svatošským skalám.

Po příchodu na místo jsme všichni smočili svá rozpálená těla v chladné řece.

Velká většina přítomných se pustila do budování vodních drah a jen pár nadšenců (Píďa, Matouš a Johnson) se vydalo na další cestu do Doubí.

Dalších pár odvážlivců pod Blechovým a Žlutásovým vedením začlo zdolávat okolní skály. Po vystoupení na několik vrcholů se nám otevřel nádherný výhled na údolí Ohře.

Jelikož čas kvapil, byl pomalu čas k návratu do tábora. Zde služba začala s přípravou večere a Mlž s Árnym se vydali na loketské jezy "blbnout".

Mlžův výraz po večerním blbnutí...